

F23j, 13/06

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 4234.

Kl. 24 g 7.

Józef Wiśniewski
(Chełmża, Polska).

Odiskiernik.

Zgłoszono 25 kwietnia 1922 r.

Udzielono 16 lutego 1926 r.

Przy używaniu lokomobil, traktorów i t. p. maszyn, bardzo często zdarzają się wypadki pożarów spowodowanych iskrami wypadającymi z komina, co zdarza się nawet przy używaniu dotychczas znanych odiskierników, które niedostatecznie zabezpieczają wypadanie iskier.

Niniejszy wynalazek usuwa w zupełności możliwość wydostawania się iskier z komina.

Odiskiernik przedstawiony jest na załączonym rysunku, mianowicie:

fig. 1 przedstawia widok boczny, częściowo w przekroju,

fig. 2—widok zgóry,

fig. 3—przekrój po linii *a—a*.

Odiskiernik składa się z dwóch płaskowników żelaznych 2, posiadających zagięte części 3, służące do zawieszania u-

rzędzenia w kominie 1. Płaskowniki 2 połączone są ze sobą prętem żelaznym 9, wdołe zaś są odpowiednio odgięte i utrzymują przymocowany do nich stożek blaszany 4. Ponad stożkiem tym jest umocowany krążek blaszany 5 z otworem w środku. Ponad krążkiem 5 do płaskownika 2 przymocowany jest zapomocą części 7 drugi stożek blaszany 6 i ponad nim krążek blaszany 8 również z otworem w środku; powyżej krążka jest przymocowany do pręta 9 rdzeń 10 z umocowanymi w nim łopatkami 11, umieszczonymi wokół rdzenia tak, iż krawędź jednej łopatki zachodzi ponad krawędź następnej łopatki. Cały aparat wkłada się zwierzchu w komin i zawieszają na zagięciach 3 lub też przyśrubowuje.

Działanie aparatu jest następujące: dym

wraz z iskrami, podnosząc się w kierunku strzałek (fig. 1) zostaje rozdzielony stożkiem 4 i zmuszony do uderzenia o boczne ścianki komina 1 i krążek 5, co powoduje, że iskry tracą swą pierwotną siłę i opadają zpowrotem do komina; część iskier, znajdująca się nad lejem stożka 4 natrafia na przestrzeń bez silnych prądów ku górze i wpada pod wpływem własnego ciężaru do leja stożkowego. O ileby część iskier lżejszych zdołała przejść wyżej, to przy następnym leju ma miejsce to samo zjawisko, stąd zatem już tylko bardzo lekkie iskry dochodzą do górnej części odiskiernika. Tam uderzają o łopatki, gasną i opadają.

Przy zastosowaniu powyżej opisanego odiskiernika otrzymuje się jeszcze tę przewagę nad innemi, że jeżeli zużyje się komin specjalnej konstrukcji, w którym niniejszy odiskiernik był stosowany, może być zastosowaną zwyczajna rura, jak to pokazano na rysunku.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Odiskiernik znamienny tem, że zastosowano dwa lub więcej stożków (4 i 5), które kierują dym z iskrami na ścianki komina i takąż ilość krążków (5 i 8), powodujących opadanie iskier po odbiciu się ich od komina.

2. Odiskiernik według zastrz. 1, znamienny tem, że ponad stożkami znajduje się rdzeń (10) z łopatkami (11) śrubowo na nim rozstawionemi, powodującemi zupełne gaszenie iskier i ich opadanie do komina.

3. Odiskiernik według zastrz. 1 i 2, znamienny tem, że zastosowano dwie zagięte haczykowato części (3), służące do zawieszania odiskiernika w kominie.

J ó z e f Wi ś n i e w s k i.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

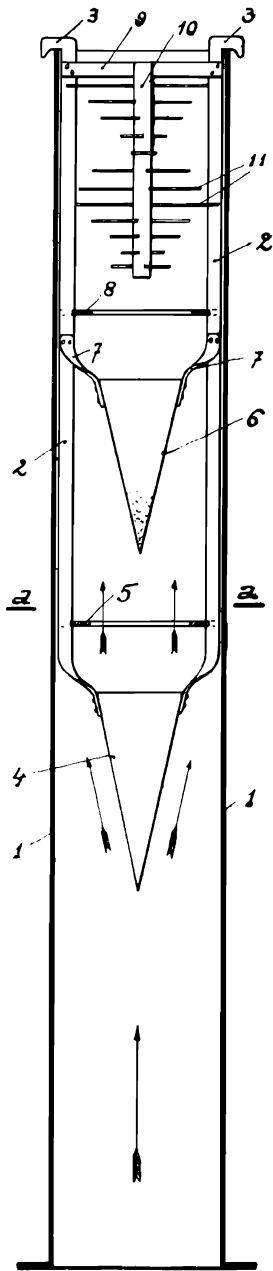

Fig. 2.

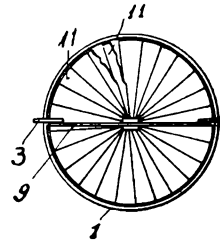

Fig. 3.

